

U POGREŠNOJ PRIČI

ARETÉ
I EDVAČER. RUA

Naslov originala
Cvetka Sokolov
V napačni zgodbi

Edicija
Skok iz kože

Za izdavača
Nina Gugleta

Izvršna urednica
Ana Jovanović

Lektura
Jelena Janković

Korektura
Aleksandra Dunderski

Dizajn korica
Dragana Nikolić

Štamparija
Fk, Beograd

Tiraž
1200 primeraka

Izdavač
Areté, Beograd, 2022

Copyright © DCopyright © Miš, 2017
Copyright za srpsko izdanje © Arete

U POGREŠNOJ PRIČI

Cvetka Sokolov

prevod sa slovenačkog
Nina Gugleta

www.arete.rs

Roman je inspirisan stvarnim događajima, ali je priča izmišljena. Isto važi za osobe koje u njoj nastupaju.

SLIKA U FIOCI

Probudila sam se u bračnom krevetu.

U sobi sa velikom slikom na zidu naspram kreveta. Više volim slike koje prikazuju stvaran svet.

Na vratima ormara su ogledala.

Potreban mi je trenutak da se setim gde sam i šta se dogodilo.

Obuzimaju me radost i stid, oboje.

Iz susedne prostorije čujem zveckanje porcelana.

Pre ili kasnije, doći će u spavaću sobu. Neće otići pre toga.

Kako da se ponašam?

Nikad nisam videla ovako veliki bračni krevet, zauzima skoro celu sobu. Sa šesnaest godina nemaš bračni krevet. Naravno, ni muža.

Bar svog ne.

Malo sam povukla prekrivač i preletela pogledom preko svog golog tela u jednom od ogledala. Imam sreću – zapravo mi ništa ne fali. Dobro, ajde, mogla bih da imam malo veće sise. Nadam se, nadam se da još nisu prestale da rastu...

Opet se pokrijem. Umrkla bih od stida kad bi me uhvatio kako proučavam svoje golo telo u ogledalu.

Zatvaram oči. Razmišljam o prethodnoj večeri. I o noći.

Bilo je... Bilo je... stvarno lepo.

Volela bih da je ovako bilo još prvi put.

Kažu da prvi put nikad ne zaboraviš – a ja bih baš prvi put najradije izbrisala iz sećanja.

Sigurna sam da ću uvek pamtit i jučerašnji dan.

Juče je počelo poljupcima u liftu. On je za svaki slučaj prvi izašao na hodnik... Igor. Otključao je ulazna vrata preko puta

lifta, ušao, pogledao levo i desno po hodniku i namignuo mi. Trknula sam za njim. Brzo je zatvorio vrata i ubacio ključ u bravu. Njegove usne ponovo su se zalepile za moje. Zatvorila sam oči. Bilo je prijatno, veoma prijatno, da... Da sam znala gde to vodi.

Uhvatila me je panika.

Izvinite, htela sam da kažem, ali sve ovo je velika greška. Zapravo bih volela da se sa svojim dečkom još neko vreme držim za ruke i grlim u tami bioskopa. Razumem da za vas, ovaj, za tebe to nije dovoljno, da ste – si – odrastao muškarac koji ima određena očekivanja od žene. Žao mi je što ne mogu da ih ispunim i što sam nepotrebno tračila vaše vreme...

Naravno, nisam rekla ništa od toga. Ne možeš da se predomisliš kad uđeš s nekim u stan, gde te vodi tačno s određenom namerom. Možda s drugom iz škole, ali s odraslim čovekom? Jasno je kao dan da ću pristati na to što želi. Nadam se samo da će brzo proći kao i prvi put i da ćemo se nakon toga bar malo držati za ruke, grliti se i razgovarati. Nigde ne žuri do sutra ujutru...

Pritisnuo je jedan od prekidača na zidu i gurnuo me kroz najbliža vrata, u kupatilo. Počeo je da me svlači. Zapravo bih se radije još malo ljubila...

Videće me prvi put sasvim голу, pomislila sam. Nadam se, nadam se da ću mu se svideti, da mu moje sise neće biti premale! Ženske grudi su veoma važne muškarcima, pročitala sam bezbroj puta.

Otvorila sam oči i ugledala nas u ogledalu.

Igor je upravo skinuo donji veš. I ja sam njega prvi put videla golog. Brzo sam skrenula pogled. Jako sam se stidela.

Šta uopšte radim ovde?

Igor mi je prišao i zagrlio me. Dodir kože na kožu bio je prijatan, ali nisam mogla da uživam u njemu. Drhtala sam u njegovom zagrljaju i osećala sam se mnogo, mnogo mlađe, nego što jesam. Kao mala devojčica kojoj više pristaje igra u

pesku nego naručje ovog divnog muškarca.

„Sva se tresesh!” prošaputao je. Slatko sam zadrhtala od nežnosti i požude u njegovom glasu. „Nije valjda da me se još uvek plašiš?” Sklonio je pramen kose s mog čela i poljubio me. „Prošli put sam ti obećao da će drugi put biti i tebi lepo. A ja držim obećanja.”

Progutala sam knedlu i klimnula glavom.

Na trenutak me je ispustio iz zagrljaja. Odmerio me je očima od glave do pete. „Imaš jako lepo telo, Manca.”

Skoro sam umrla od stida. Poželela sam da propadnem u zemlju. Pošto se to nije dogodilo, rukama sam pokrila grudi.

Uhvatio me je za ruke i prekrstio ih iznad glave. Očima je gutao ono što sam htela da sakrijem, a sebi sam obećala da je sada stvarno poslednji put i da ću mu ujutru reći da više neću biti u stanu kad se vrati sa seminara „Reči i muzika”. A ako ne budem imala hrabrosti da mu kažem, svakako ću otići.

„Nemoj da se stidiš”, šapnuo mi je na uvo, „ti zaista nemaš šta da kriješ.”

Ušao je u tuš-kabinu i povukao me sa sobom. Izgledalo je kao da su voda i sapun oprali sve sa mene. Mala devojčica je, pod mlazom tople vode, postajala žena koja je sve drskije uzvraćala poljupce i prepuštala se ljubavnikovim nemirnim rukama koje su se kretale svuda po njenom telu.

Završili smo u bračnom krevetu.

Nisam doživela orgazam, ali svejedno je bilo jako, jako lepo.

Prešla sam rukom po satenskoj posteljini sa dezenom sitnog cveća. Na oba jastuka i na čaršavu ima nekoliko crnih dlaka. Ima li i Igorova žena crnu kosu?

Osećam da nisam više sama u sobi. I kako me obliva hladan znoj.

Ne smem da pogledam prema vratima.

Skupila sam hrabrost i okrenula se prema Igoru, on mi se nasmešio.

Nosio je sivo odelo. Vidim ga prvi put sa kravatom.

Noću je sve drugačije. Noću se manje vidi. Sada sam se opet uplašila odraslog čoveka koji je krenuo prema meni.

Povukla sam prekrivač još više.

Igor se nagnuo prema meni. Osećam miris afteršejva.

Iako mi je neprijatno (ili možda baš zato), grlim ga oko vrata. Tako ne vidi moje lice.

Pogleda na sat preko mog ramena i uzdahne: „Zakasniću...”

Otkije prekrivač i gleda me dok otkopčava elegantne sive pantalone, ispeglane na crtu. Uzima kondom iz fioke noćnog ormarića.

Zažmurim. Opet se stidim. Pokrila bih se preko glave i nestala, kada bi to delovalo.

S druge strane, prijatno me golica u stomaku. I između nogu. Možda će biti tako lepo kao juče? Drhtim od straha i želje za težinom njegovog tela na svom.

Zatvorim oči.

Igor je u međuvremenu skinuo sako. Košulja je još uvek na njemu. Ispod nje viri ogroman ud, obučen u tanko gumeno odelce.

Legne pored mene. Na brzinu me pomazi po grudima i... maci, kako je zove. I već me pokrije svojim telom i rukom krene prema dole.

Ukočim se kao i prvi put. Slično i zaboli. Ležim nepomično dok ne prestane da boli. Nakon toga moji bokovi počnu da se pokreću u ritmu koji vodi Igor. Iako mi je i dalje neprijatno, ipak stavljam ruke oko njegovog vrata.

„Kako si lepa, oh, kako si lepa!” dahće Igor. Njegova zadnjica poskakuje gore-dole, gore-dole, gore-dole, svaki put malo brže.

Pomislim na to da se sve vidi u ogledalu, da mogu da gledam šta radimo, ali na samu pomisao se užasnem.

Igor stavlja moje noge oko bokova.

Želim da sve ide sporije, jer bi mi se tada sigurno svidelo, kao što je bilo juče, kad je trajalo i trajalo, ali Igora deli od cilja samo još jedan pokret.

„Oooooo, Manca!”

Moje razočaranje je mnogo manje nego prvi put. Sada znam da i meni može da bude lepo. Takođe znam da Igor neće morati da žuri po podne.

U ovom trenutku nema vremena da leži pored mene i da me mazi. Nema vremena da mi šapne na uvo: „Ne mogu da verujem da si konačno stvarno moja!”

Jako žuri.

Gledam u plafon da ne vidim kako skida kondom i stavlja ga u papirnu maramicu. Kako se briše.

Pogleda na sat i uzvikne „O, jebote!” Oblači gaće. Pošto je nervozan, to sigurno traje duže nego obično.

„U dnevnoj sobi je polica s knjigama! Ostavi samo roletne spuštene, može?” povika sa vrata. „Budi dobra i ne otvaraj nikome, osim ako ti ne pokaže šape!” Nasmeje se. Pošalje mi poljubac i ode. Čujem kako sa spoljašnje strane okreće ključ u bravi.

Juče je bilo mnogo lepše.

Na podu leže iskorišćeni kondomi i gomila zgužvanih maramica. Da li da ih odnesem u smeće?

Zatvorim oči i mislim na juče. Proživljavam sve detalje. Tako bi trebalo da bude svaki put.

I već me preplavljuje novi talas stida.

Ali zašto se stidim? Zašto ne uživam u tome što se prema meni ophodi kao prema odrasloj ženi, a ne kao učenici koja se jedva navikla na to da svakog meseca ima menstruaciju?

Nemam šesnaest godina. Imam potrebe odraslog muškarca.

Fioka Igorovog noćnog ormarića ostala je otvorena. Kondomi u njemu nisu bili kupljeni sa misijom da ih iskoristi sa mnom. Do sutra po podne, kad moram opet kući, iskoristićemo ih još – koliko?

Pogledam u fioku. U njoj je još samo jedan kondom. Da li će Igor da se seti i da donese još u povratku? Ovog puta samo za mene!

U fioci, leđima na gore, leži uokvirena slika sa datumom i natpisom *Tati za 33. rođendan, Manca, Iva i Ela*. Stresem se. Baš tog dana sam izgubila nevinost s njihovim tatom. Tada je žurio na „porodično slavlje”.

Uzela sam sliku u ruke i okrenula je.

Vidim mladu nasmejanu ženu sa dve male devojčice. Koja je od njih Manca?!

Igorova žena me podseća... na mene, jedino što ima plavu kosu.

Gutam knedlu. Jasno je da ne mogu očekivati da će muškarac stariji više od petnaest godina sa mnom da planira zajedničku budućnost. Svejedno me zaboli misao na to da otvara fioku i traži kondom da bi spavao sa drugom ženom.

Druga žena sam ja.

Gledam u sliku i ne mogu da skrenem pogled sa devojčica. Starija ima pet ili šest godina, a mlađa izgleda kao da je tek prohodala. Srce mi se stegne.

Živim sama sa ocem od svoje desete godine, pošto se mama odseila kod drugog. Zapravo, poslednje dve godine sa nama živi njegova „prijateljica” Alenka. Dobro se razumemo. Svakako bolje nego mama i ja. S mamom uopšte nemam kontakt. Ona bi htela, ali ja ne želim. Nikad joj neću oprostiti.

Spuštam sliku nazad u fioku i zatvaram je.

Gledam bračni krevet. Na Igorovoj strani ispod dušeka viri čipkasta ivica boje crvenog vina. Pidžama! Povučem je sebi. Čista svila, piše na deklaraciji. Gledam je sa svih strana. Ima duboki izrez i tanke naramenice. Približim je nosu. Miriše na... Šta ja znam. Svakako prijatan miris. Spustim je na pod, pored iskorišćenih kondoma.

Počnem da skupljam svoju kosu sa jastuka. Stavljam je u čistu maramicu i bacim je pored ostalih na podu.

Opet legnem, pokrijem se do vrata i trudim se da mislim o jučerašnjem danu.

Ali nije više isto.

DVE MANČE

Igor neće biti tu do tri.

Istražujem stan. Nisam navikla na ovakvu raskoš. Samo kupatilo je veliko kao moja soba! Pored kabine za tuširanje, u njoj je i velika kada.

Napunim je vrućom vodom skoro do vrha. Kupka koju sam našla na polici iznad mašine za pranje veša nije kupljena u diskontnoj prodavnici, u kakvim kupuju moj otac i Alenka. Mmm, kako lepo miriše!

Ležim u peni i želim da je Igor pored mene. Počnem da pevušim pesmu kojom sam ga osvojila. A onda i onu kojom mi je odgovorio. I skoro kao da je pored mene.

Stanem pod tuš i sperem sa sebe penu. Na vratima visi ženski ogrtač boje peska. Dodirnem ga. Kako je mekan! Na trenutak oklevam, a onda se ogrnem njime. Volela bih da sam starija. Da imam budućnost sa Igorom. Volela bih da budem njegova žena. Mene sigurno ne bi varao. Previše je lud za mnom.

Na mašini za veš nalazi se bočica parfema. Otvorim poklopac i pomirišem ga. Miriše na gospođe koje se u večernjim toaletama skupljaju ispred Cankarovog doma i čekaju da počne neki koncert s najskupljim ulaznicama. Sredom uveče, kada se Katarina i ja vraćamo sa književne sekcije, ponekad ih vidimo.

Neću se namirisati. Sigurna sam da Igora interesujem, jer sam *drugačija* od njegove žene. To što ličimo sigurno je slučajnost. Dobro poznajem Igora – on *ne veruje u telo, želi da mi*

vidi srceee.¹ Sigurno je poslednje što želi da ga podsećam na njegovu ženu. Da je srećan sa njom, sigurno je ne bi varao.

Otvorim vrata na koja je pričvršćena pločica s natpisom *Iva*. Ivina soba je velika. Pisaći sto proteže se od zida do zida. Na njemu neuredno leže gomile slikovnica i dečji crteži. Na vrhu jedne od gomila nalazi se antologija dečjih pesmica. Uzmem je u ruke i otvorim nasumično:

*Tačka – tačka, tačka – tačkica,
na brdu se vidi čak!*

*Vidiš polja, šumu i livadu,
Seoce svako naokolo.*

*Tačka – tačka, tačka – tačkica,
svet je slika lepih pun!*

Tačka –

Tačka –

Tačka –

Tačkica –²

Pesmica me razveseli i rastuži istovremeno. Mama mi je, svako jutro kada je dolazila da me budi za vrtić, recitovala tu pesmicu. Kod obe „tačke” kažiprstom desne ruke šaljivo mi je dirala pupak, pa sam svaki put vrištala od sreće. Istu pesmicu recitovali smo i u vrtiću. A zatim smo o njoj pričali i na književnoj sekciji – o dečjoj pesmici! Baš zbog toga mi se danas možda više sviđa nego ranije, kad sam bila mala devojčica. Tako je vesela!

Zapravo me podseća na pesmu *Zadovoljstva*³, koju smo takođe čitali na književnoj sekciji. Toliko mi se svidela da sam je isto veče naučila na pamet.

¹ *Na suncu (Na soncu)*, Siddharta. *The Lyrics of Your Favourite Songs*, <http://www.lyrics.si/lyric/Na-soncu.html>

² Lili Novi, *Tačka – tačkica (Pika – poka)*,

³ Bertold Brecht, *Zadovoljstva*, prev. Slobodan Glumac

Prvi pogled kroz prozor ujutro,
 Ponovo pronađena stara knjiga,
 Oduševljena lica,
 Sneg, smena godišnjih doba,
 Novine,
 Pas,
 Dijalektika,
 Tuširati se, plivati,
 Stara muzika,
 Udobne cipele,
 Shvatati,
 Nova muzika,
 Pisati, saditi,
 Putovati,
 Pevati,
 Biti ljubazan.

16

Ne znam baš najbolje šta znači *dijalektika*, ali razumem poruku da za sreću ne treba puno – nudi nam se na svakom koraku. Dobili smo zadatak da do sledećeg puta napišemo verziju *Zadovoljstava*. Na svoj spisak stavila sam zvuk struna na gitari, poeziju, dobre filmove, krimice na engleskom, more, šumu, i Nanu, velikog majmuna. Danas bih, naravno, pesmu dopunila imenom frajera koji mi toliko veruje da me je ostavio samu u ovom velikom, luksuznom stanu.

Preletim još jednom pesmicu svog detinjstva. Kakva slučajnost da se knjiga otvorila baš na ovoj strani!

Stavljam zbirku nazad na gomilu i uzimam u ruku jedan od crteža. Prikazuje jednostavnu ljudsku figuru u suknji, kakvu crtaju mala deca, a ispod nje piše nespretnim dečjim rukopisom *MAMA MANCA*.

Mama Manca!

Ooo, Mancaaaa!

Zaista prikladno.

Sednem na mekani tepih nasred sobe.

Zajednički krevet, zajednički kondomi, zajedničko ime.

17

I DUGO JE, JOŠ DUGO JE DO TAME⁴

Uopšte ne ulazim u Elinu sobu. Stojim kod vrata i pogledom prelazim od dečjeg kreveta sa spuštrenom ogradicom preko police s igračkama i manjeg ormara do povijališta iznad kog vise porodične fotografije.

Ela je još uvek u pelenama.

Vratim se u spavaću sobu, odlažem bademantil na krevet i otvaram ormar. Htela bih da potražim Igorovu odeću, koju dobro poznajem, i da zaronim lice u meni najdražu košulju. Ne verujem da miriše na njega, jer sigurno ne kači u ormar nošenu garderobu, ali svejedno... Ormar je zapravo pun ženske odeće. Uzimam jednu stvar za drugom i hvatam dah. Sve same najskuplje marke. Dosad sam mislila da ove prelepe haljine mogu da se vide na gomili samo u izlozima butika, u koje većina nikad ne uđe.

Igorova žena sigurno dobro zarađuje.

Izaberem najlepšu večernju haljinu sa crnim šljokicama u obliku ruže napred i obučem je preko glave. Kao krojena za mene. Posmatram se u ogledalu. Izgledam bar pet godina starije. Sviđam se sebi.

Kada bih bila pet godina starija, Igor bi se sigurno razveo od žene da može da se venča sa mnom.

Šta bi rekao kada bi video šta radim?

Skinem haljinu i vratim je u ormar zajedno sa ostalim stvarima. Nisam sigurna da sam ih složila kako su stajale pre...

Šta ako Igorova žena primeti da sam preturala po njenom ormaru?

Ah, šta, sigurno, pored ovoliko haljina, nema pojma gde je koju okačila!

⁴ Lojze Krakar, *Ljubav (Ljubez)*

Vratim se u kupatilo. Tamo su ostale moje stvari – donji veš, farmerke i majica.

U dnevnoj sobi je mračno, ali Igor mi je rekao da ne dižem roletne. S razlogom – zid koji vodi na ogromnu terasu u celosti je od stakla, a zavese su tanke kao dah. Ne smemo da rizikujemo da nas neko vidi. Doduše, mogu malo da otvorim roletne, da u dnevnu sobu prodre bar malo svetlosti. Da mogu da vidim naslove knjiga. Ne bih baš da palim svetlo po ovakvom sunčanom danu.

Da, ovako je mnogo bolje. Na ovoj svetlosti mogu čak i da čitam, a spolja ne može niko da me vidi.

Gledam po dnevnoj sobi.

U ćošku, pored ugaone garniture, uz zid je prislonjena Igorova gitara. Opet osetim prijatno golicanje u stomaku kako se širi celim telom. Oh, kako bih volela da je već tri sata!

Zatvorim vrata prema hodniku, uzimam gitaru iz torbe i odsviram na njoj nekoliko akorda prve pesme kojom me je Igor zauvek očarao... i začarao.

*I see trees of green, red roses, too,
I see them bloom for me and you...⁵*

Zasvirala bih i otpevala sve druge koje Igor peva, svoje takođe. Sviram gitaru već nekoliko godina. Teško bih živela bez nje.

Ne smem, ne sada. Mogao bi neko da me čuje.

To bi bilo prilično neprijatno, jer ja zapravo nisam tu. Otišla sam sa izviđačima na dvodnevno takmičenje. Prespavali smo u šatoru.

Tužno odlažem gitaru i priđem polici sa knjigama.

Ceo zid knjiga. Na metre poezije, romana, rečnika i drugih priručnika. Tri police knjiga na engleskom, nemačkom i francuskom. Trebalo je da znam.

⁵ „What a Wonderful World”, Luj Armstrong, *LyricsFreak*. http://www.lyricsfreak.com/l/louis+armstrong/what+a+wonderful+world_20085347.html

Takođe, ne bih mogla da živim bez čitanja. I zbog toga me je Igor primetio u mnoštvu drugih. Još više zbog gitare. Naravno, sviđam mu se i inače. Sviđa mu se moje srce. Dobro, i telo.

Nešto bih nam skuvala, kad bih samo smela. Dobro kuvam, a još više volim da pravim slatkiše. Kada Igor dođe kući, sačekao bi ga miris slasnog... pečenja. Seli bismo za postavljen sto i zajedno ručali. Kao muž i žena.

Ne planiram karijeru domaćice, ali rado bih skuvala nešto za Igora.

Otvorim frižider. Skoro je prazan. Svakako ne bih na svoju ruku kuvala u *njegovoj* kuhinji. Hoću da kažem, u njihovoj.

Uzmem gomilu knjiga i odnesem ih u spavaću sobu. Skinem se do gaćica, ušuškam se ispod pokrivača i otvorim zbirku pesama. Potražim našu pesmu:

*Oh, plemeniti miru, vrati mi se u srce,
ne muči me ljubav progoniteljka,
ti, gorka slast i slatki jad,
Spasiteljka i rušiteljka.*

20

*Jadikovao sam snažno pa mi je glas rekao:
ko mir priziva u srce, taj smrt doziva.
I opet sam pijan posrnuo
za devojkom sunca u cvetnu baštu.⁶*

A onda i ovu:

*Od tebe dalje brojim svoje dane,
i ne hajem ako budem živeo
koliko je leptiru dano:
pogledaj, svet je šaren i nebo prostrano
podne je i toplo sunce greje
i dugo je, još dugo je do tame.⁷*

⁶ Matej Bor, *Ljubav* (Ljubezen)

⁷ Lojze Krakar, *Ljubav* (Ljubezen)

Obe pesme kažu da tek ljubav da životu smisao.

Nikad mi nije bilo ovako lepo!

Jedino bih želela da živim malo duže nego što žive leptiri. Sigurno i Igor. Pesma kaže da je bolji kratak život u kom okusiš ljubav, nego dug i prazan bez nje. Ja verujem da je moguće imati oboje.

Kad bismo mogli da ostanemo zajedno zauvek!

Šta ako to nije moguće?

Stric Istok ima, recimo, dvadeset godina mlađu ženu. Vesna je njegova druga žena. Dakle?

Doduše, istina je da je Vesna imala dvadeset pet godina kad su se upoznali, ali ni ja neću biti doveka tinejdžerka. Srećom ni učenica.

Kada bi Igor hteo da me sačeka da završim fakultet...

Uzimam u ruke narednu zbirku pesama – *Sami smo na ovom svetu – ti i ja*. (Juče je bilo baš tako.) Listam je, preletim stih ovde i strofu tamo, dok ne dođem do stihova koji govore o meni.

21

[...]
*Krišom na stepenicama,
iza ćoškova,
u polumraku haustora
iskoristiću svoj deo –
koji nije bio namenjen meni –
[...]⁸*

Izdaleka čujem glas savesti. Nije prvi put. Svaku priliku iskoristi da me podseti da je tu, u pripravnosti. Navikla sam se na nju i naučila da je pravovremeno utišam. Pročitala sam kod frizera da je švrljanje *simptom problema u partnerstvu, a ne razlog za njih*. Pitala sam Alenku šta to znači.

⁸ Neža Mauer, *Sami smo na ovom svetu – ti i ja* (*Sama sva na svetu – ti in jaz*)

„To znači da muškarac ne bi varao ženu kada bi zaista bio srećan sa njom, i ona takođe ne bi išla s drugim kada bi bila srećna s njim.”

„Aha”, kažem, „dakle, mama je bila nesrećna sa tatom?”

„Da, verovatno”, rekla je Alenka nakon kratke pauze.

A Igor je nesrećan sa svojom ženom. Za to zaista ne mogu da krivim sebe!

Više mi nije do poezije. Uzimam krimić na engleskom.

Dobro mi ide. Iako ne razumem mnogo reči, pratim priču bez problema. Već na prvoj strani pojavi se leš i posle je tako napeto da uopšte ne mogu da pustim knjigu.

Čitam i čitam, dok ne utonem u san.

Probudi me Igorova koža na mojoj.

TRI FOTOGRAFIJE

„Ooo, Mancaaa!”

Rekla bih mu da me više ne zove imenom dok svršava, ali nemam hrabrosti.

Ovog puta opet ostanem u njegovom zagrljaju, kao i juče. Privija me k sebi i šapuće na uvo: „Ti si prava mala čarobnica! Skroz si me začarala. Lud sam za tobom.” Zatim me pogleda u oči i kaže: „Nisam još video ovako lepe oči!” – *Kad bi ga sad čula žena!* – „Oči su ogledalo duše. Oči su najprivlačniji deo žene.”

A ja sam bia sigurna da su grudi! Oči? Još bolje. Bar ne moram da brinem o tome da li će mi sise još porasti ili ne.

„Idem da se istuširam”, kaže Igor. Volela bih kad ne bi ustajao, da ležimo i ležimo i da mi sve vreme govori da sam čarobnica i da imam lepe oči. Ali to ne izgovaram naglas.

Usput s poda podigne pidžamu, iskorišćene kondome, moju kosu (to ne zna) i maramice sa osušenom spermom.

Vrati se s mobilnim.

„Ovo treba dokumentovati”, reče i podigne telefon da me slika.

Pokrijem se preko glave.

Priđe mi, spusti mobilni na noćni ormarić i otkrije me. Podigne me u polusedeći položaj. Stavi mi jastuke i svoj prekrivač ispod glave i leđa. Pokrije me drugim prekrivačem, ali još uvek su mi otkrivene grudi.

Opet posegne za telefonom.

Ovaj put navlačim prekrivač do brade.

„Hajde, otkrij svoje divne sisice”, kaže Igor tako slatkim glasom da sva ustreperim.

Saberem se i pogledam ga prkosno. „Neću”, kažem.

„Nemoj da si tako stidljiva”, kaže Igor. „Isuviše su lepe da bi ih krila.”

„Uopšte ne želim da me slikate”, kažem. Glas mi se pošteno tresu. Nije lako protiviti se odraslom frajeru...

„Sad bi stvarno već mogla da mi govoriš ti, zar ti se ne čini?”, nasmeje se Igor dok na ekarnu mobilnog traži najbolju kompoziciju.

„Neću”, ponovim. Teško bih mogla da pređem na ti.

„Ne budi tako detinjasta”, kaže Igor.

Osećam da postajem ljuta. A za seks sa njim nisam previše detinjasta?!

Naravno, ni to ne smem da izgovorim naglas. Iako je moj frajer, ipak ga se malo bojim.

Legne pored mene. Počne da šeta rukama po mom telu ispod pokrivača. Nežno kao dah, tako da njegove dodire više naslućujem nego što ih osećam. Drhtim od miline. Osećam da stid sve više ostavlja mesta za nešto drugo. I ponovo se stidim toga.

Igor me nežno ugrize ušnu resicu.

„Mico”, šapuće mi na uho, „ti ne znaš kako ćeš mi nedostajati kad više ne budeš u krevetu.”

Pa imaćeš mamu Mancu, pomislim ljutito.

„Proći će nekoliko nedelja do trenutka kad budem opet mogao da te dovedem kod sebe”, nastavlja. „Umreću od čežnje za tobom ako nemam bar jednu tvoju sličicu za utehu.”

„Mogu da vam pošaljem neku”, kažem suvoparno.

„Ti, Manca, ti. Ti!” Svojim licem dodirne moje i nastavlja zavodničkim glasom: „Ne verujem da imaš fotku kakvu ja želim.” Pomiluje me po grudima. Njegova glava nestane ispod pokrivača. Zakači se na jednu od bradavica... počne da mi se vrti od silne želje za njim na sebi, u sebi, svuda.

Kako mi se sviđa što je tako lud za mnom! Kako mi se sviđa što me tretira kao ženu!

Podigne glavu i kaže: „Samo jednu lepu sličicu za mene, a onda ćemo sebi da priuštimo lud orgazam, šta kažeš na to?”

Želiš da kažeš da ćeš SEBI da ga priuštiš! Odbrusim mu u mislima. Svejedno želim da nastavi. Odmah.

I da me NE slika. Pošto se stidim i pošto se plašim. Čujem Alenikno upozorenje: „Manca, nemoj slučajno nekome nekad da dozvoliš da te slika u stanju ili pozi zbog kojih ćeš kasnije da zažališ!”

„Kako to misliš?”, pitala sam je kada je to prvi put rekla.

„Pa, recimo, pijanu, ili, čak, голу!”

Pogledala sam je iznenađeno i izbacila kao iz topa: „To ne bih nikada uradila!”

A sada ovo...

Naravno, stavljam ruku u vatru da Igor ne bi nikada uradio tako nešto! Nikada! Da ne govorim o tome da nije budala da sebe izlaže.

Svejedno neću da me slika. Privijam se uz njega tako da se s mukom otrgne od mene.

„Samo još malo izdrži, mico, posle će biti još slađe”, promumla.

Ponovo me namesti na jastuke, kao i pre. Znam da bi trebalo da mu se suprotstavim, ali nisam pustila ni glasa. Osećam se kao lutka bez vlastite volje.

„I probaj da mi opet ne sakriješ najlepši deo svog tela!”, dobaci mi Igor.

Zar nisu to moje oči?

„Opusti se”, umiljava se Igor. „Pogledaj ovamo, ne u plafon! I neka bude zavodljivije, znaš to, hajde!”

Škljoc.

Škljoc.

Škljoc.

Nagrada bi trebalo da bude slatka, ali suviše me brine šta će biti s fotografijama.

Pa šta mi je bilo da sam pristala na to da me Igor slika s otkrivenim sisama?! Šta ako slike dođu u ruke njegove žene?!

Igorova koža mazi moju, toliko mi je tesno da u tome uopšte ne mogu da uživam.

S druge strane – zar nije lepo što me toliko voli da mu je potrebna moja fotka kako bi izdržao bez mene?

Još uvek teško verujem da je ovako divan muškarac toliko lud za mnom!

Nema potrebe brinem. Jasno je da nije takva budala da fotke nosi okolo! Sigurno će se pobrinuti da budu na sigurnom.

Igor je sav u vatri. Poseže u fioku.

„Jebote, nema više kondoma!”, zadihano reče.

Očekujem da će da stane, volela bih da stane, ali Igor je samo promrljao „Paziću” i već traži put između mojih nogu. Medicinska sestra koja nam je na sistematskom pregledu u osnovnoj školi predavala o kontracepciji, zapretila nam je da nikad ne koristimo metod *paziću*. „Tom metodom začeta su mnoga deca! A deca nisu za decu!”, zapretila je. „Da ne pričam o opasnosti zaraze polnim bolestima.”

Igor, naravno, nema nijednu polnu bolest. Spava samo sa mnom i... sa svojom ženom. No, otkad ima mene, sa njom više ne. Možda ponekad, s izuzetkom, da ne bi nešto posumnjala...

Igor izvuče kitu, tik pre nego što zaurla: „O, Mancaaa!”

Da li su se sve nejkove ljubavnice do sada zvale Manca?, pomislih.

Naravno da ne. Njegova sam prva i jedina ljubavnica.

Verujem da je Igor jedan od retkih koji zna da pazi. Svejedno bih volela da mu kažem šta nam je rekla medicinska sestra, ali ne znam kako.

„Mogu li da vidim fotke?”, pitam kad Igor počne opet normalno da diše.

Skoro da nema razlike među njima. Jako su seksi. Previše.

Šta ako ih njegova žena svejedno otkrije?! Ili neko drugi...

Skupljam hrabrost da ga zamolim da ih izbriše, ali od mene ni glasa.

„Ne brini, one su samo za moje oči”, uveri me Igor.

To nas podseti na Džejmsa Bonda. Nasmejemo se.

„Ovakav slatkiš, kao što si ti, zaista ne želim da delim s drugima”, dodade Igor i rasplete mi kosu. „Budi sigurna da ću paziti na ove fotke kao na zenicu oka svoga.”

Srećna sam što me toliko voli!

Verujem da su fotografije na sigurnom kod njega. Sigurno će ih zaključati. Ne pada mu na kraj pameti da ih ostavi u mobilnom telefonu. Možeš negde da ga zaboraviš ili izgubiš, i ako neko uspe da provali šifru... Možeš da ga pozajmiš svojoj ženi, ako ona zaboravi svoj na poslu. Slučajno može da prošara po njemu i... Hop! Uхватила te je!

Ne, ne, Igor će uraditi sve da nas njegova žena ne uhvati. Fotke će staviti na komp sa tajnom šifrom. U dugim budnim noćima, dok njegova žena bude čvrsto spavala, njima će tešiti tugu što ne može da bude sa mnom...

Ali ni u snovima ne sme sebi da dozvoli da te fotke vidi još neko drugi.

DAH NJEGOVO SVU ME JE OSLABIO...⁹

Igor je naručio picu.

Zatim je svirao gitaru.

„Šta da ti zapevam?“, pitao me je.

„Pa znate koju“, rekla sam.

Namrštio je čelo, podigao kažiprst desne ruke i zapretio njime.

„Pa... znaš“, ispravila sam se.

„To je moja dobra devojčica“, rekao je i poljubio me. „Ako samo još jednom pogrešiš, videćeš, videćeš...“, razmišlja čime može da mi zapreti, „... neću ti dati da spavaš celu noć!“

28 Verovatno je mislio da bi to bila više nagrada nego kazna, ali nisam bila sigurna u to.

Zatim je zaskvirao gitaru i zapevao. U meni je srce plesalo i pevalo. Kakav glas! Stvarno nikad nisam bila ovako srećna! Kada je ponovo zapevao onu moju i onu svoju, sva sam se naježila.

Stigao je do kraja, vratio se na početak i otpevao obe pesme još jednom. Jer zna koliko mi to znači! Sa svakom pesmom koju otpeva još sam više zaljubljena u njega.

Kada je Igor spustio gitaru, predložio je da čitamo pesme jedno drugom. Izabrala sam Rilkeovu *Ljubavnu*, iako ne razumem sve stihove. Svejedno mi se jako sviđa, jer tako lepo opisuje vezanost dvoje koji se vole – kao jedan odjek dve strune.

Postidela sam se zbog Igorove pesme.

⁹ Apolon Nikolajević Mjakov, *San u letnjoj noći* (*Sen v letni noči*)

Volim svoje telo kada je s tvojim telom. Ono je tad nešto posve novo. Mišići su bolji i ima više žila. Volim tvoje telo. Volim to što ono čini Volim njegove načine. Volim kad osetim kičmu tvog tela i njegove kosti, podrhtavajuću čvrstu glatkoću koju ću iznova, i iznova, i iznova ljubiti, volim da ljubim ovo i ono tvoje, volim, lagano maženje uzbuđenih dlačica tvog naelektrisanog krzna, i to-šta-je-to preko ploti koja se razdvaja... I oči velike ljubavne mrve,

i verovatno volim ustreptalost

*ispod mene tebe tako nove*¹⁰

Dok je čitao Igor me je istovremeno dodirivao kako ga je navodila pesma – rukom je posegnuo ispod majice i prstima prelazio duž moje kičme, ljubio me je po licu, vratu, grudima, pupku, stomaku, krenuo prema kaišu...

... i zaustavio se.

„Ne smemo više da se zezamo bez kondoma“, rekao je zadihano.

„Skoknuću do prodavnice iza ćoška!“

Više bih volela da nastavimo, tako nam je bilo lepo, ali znala sam da je Igor u pravu. Ne smemo da se zezamo. *Deca nisu za decu*. Pa nisam više dete! Ali nisam ni punoletna. Moramo da pazimo.

Još jednom sam pročitala *Volim svoje telo kada je s tvojim*, dok Igor nije bio tu. To je najseksi pesma koju sam ikad pročitala.

Nije ni čudno što sam jedva čekala da se Igor vrati.

¹⁰ E. E. Kamnigz, *Volim svoje telo kada je sa tvojim*, prev. Ivana Maksić